

Bogusław Abramek

Strobin, gm. Konopnica, woj. sieradzkie. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 13, 138-139

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

unikatowe i można przypuszczać, że była wytwarzana w lokalnym warsztacie garncarskim. Wśród naczyń lepionych ręcznie dominują formy dość prymitywne, kształtu przeważnie tulipanowatego, ale są też liczne fragmenty naczyń wazowatych, na wysokich pustych nóżkach oraz ułamki tzw. naczyń "sitowatych". Znalezione także kilka dużych fragmentów brzegów wielkich, obtaczanych naczyń zasobowych ze zgrubiałym brzegiem. 2 paleniska odkryte poza chatami były duże, nieckowate, wyłożone silnie przepalonymi kamieniami. Są one typowe dla osady w Siemiechowie.

Badania będą kontynuowane.

SOBKÓW
woj. kieleckie
Fortalicja

patrz
okres nowożytny

STOBNICA-TRZYMORGI,
gm. Ręczno
woj. piotrkowskie
Stanowisko 2

patrz
neolit

STROBIN, gm. Konopnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 3

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu

Badania prowadził mgr Bogusław Abramek.
Finansował WKZ w Sieradzu. Dziesiąty sezon
badań. Osada z okresu rzymskiego.

Rozpoczęto prace na terenie drugiego członu strobińskiej osady, odkrytego niedawno w wyniku badań powierzchniowo-sondazowych. Znajduje się on zaledwie kilkadziesiąt metrów dalej na południowy wschód od odcychniętego miejsca badań. Ta część osady położona jest także nad Wartą przy krawędzi wysokiego brzegu, a jednocześnie blisko ujścia Wężnicy.

Efektom tegorocznych badań było odkrycie dymarki, trzech chat oraz 37 palenisk zgrupowanych na małej przestrzeni.

W zachowanej partii, wkopanej w ziemię do głębokości około 80 cm, dymarka liczyła 1 m średnicy. Ścianki jej zbudowano z gliny, które następnie obłożono łem wziętym z podnóża wysokiego brzegu. Na spodzie dymarki zalegała warstwa łu, nad nią zaś warstwa węgla i duży kłoc żużla. Na wschód od dymarki znajdowały się chaty nr 36 i 37 oraz odsłonięta częściowo chata 38. Wymienione chaty, podobnie jak poprzednio odkryte, orientowane były wzdłuż linii wschód-zachód. Miały one kształt prostokątny i zbliżone wymiary, a więc 4 m długości i około 2,20 m szerokości. W ścianach szczytowych znajdowały się po 3 symetrycznie rozmieszczone

ślady po słupach, wskazujące na zastosowanie konstrukcji sumikowo-łatkowej. Cały materiał zabytkowy stanowiły ułamki naczyń i nieliczne kawałki kości zwierzęcych.

Odkryte paleniska stanowią jedynie fragment większego ich skupiska, usytuowanego bezpośrednio przy urwistym brzegu. Paleniska miały z reguły kształt prostokątny w rzucie poziomym, zaś w przekroju nieckowaty. Wewnątrz znajdowały się bruki kamienne, przy czym wszystkie kamienie niezależnie od wielkości były przepalone. Pod brukami i nad nimi znajdowano duże fragmenty spalonych bierwion i węgla, natomiast sporadycznie żuźle i ułamki ceramiki. Rozmiary palenisk wahały się od 100 x 80 cm do 240 x 140 cm, zaś głębokość od 15 do 80 cm. Funkcja odkrytych palenisk jest trudna do określenia.

Badania będą kontynuowane.

SZARBIA, gm. Skałbmierz
woj. kieleckie
Stanowisko I

patrz
okresy brązu

SZARLEJ, gm. Kruszwica
woj. bydgoskie
Stanowisko I

Biuro Badań i Dokumentacji
Zabytków
w Bydgoszczy

Badania prowadziła mgr Barbara Maciukiewicz-Czarnecka. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Osada z okresu wpływów rzymskich /II w. n. e. /.

Stanowisko usytuowane jest na południowym cyplu, wschodniej terasy jeziora szarlejskiego. Wysokość wyniesienia w stosunku do lustra wody wynosi ok. 7 m.

Badania wykazały, iż obiekty wczesnośredniowieczne i średnio-wieczne odkryte podczas badań powierzchniowych, zostały niemal całkowicie zniszczone podczas zakładania parku /koniec XVII w. / . Pod warstwami niwelacyjnymi zalega znakomicie zachowana warstwa z okresu wpływów rzymskich. Miąższość jej dochodzi w niektórych partiach do 2.80 m. W profilach czytelne są trzy fazy osadnictwa z licznymi obiektami mieszkalnymi i gospodarczymi, z dużą zawartością materiałów zabytkowych. Dobrze zachowały się materiały organiczne - znaczne ilości kości zwierzęcych, a także warstwy organiczne-izolujące, zalegające w obrębie obiektów mieszkalnych. Inwentarz ruchomy, to przede wszystkim znaczne ilości ceramiki, kości ssaków i ptaków, ości ryb, wyroby z bursztynu i bryłki tego surowca, przęśliki, wyroby kościane, żuźle oraz znaczne ilości polepy. Materiał ten pozwala datować odkryte stanowisko na II w. n. e. W oparciu o wyniki wierceń geologicznych, wykonanych w obrębie badanego stanowiska, powierzchnię jego określono na ok. 3 ha.

Badania będą kontynuowane.